

Sygn. akt VI Ka 295/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 lipca 2022 r.

Sąd Okręgowy w Elblągu VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: sędzia Natalia Burandt

Protokolant: st. sekr. sąd. Magdalena Popławska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Elblągu Marzenny Sikorskiej

po rozpoznaniu w dniu 28 lipca 2022 r. w Elblągu sprawy

K. N., s. M. i A., ur. (...) w G.

oskarżonego o czyn z art. 209 § 1a kk

z powodu apelacji wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Nowym Mieście Lubawskim

z dnia 13 kwietnia 2022 r. sygn. akt II K 416/21

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok,

II. zwalnia oskarżonego K. N. w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	VI Ka 295/22
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

wyrok Sądu Rejonowego w Nowym Mieście Lubawskim z dnia 13 kwietnia 2022r. sygn. akt II K 416/21

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia**1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#

art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w

	zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
		K. N.	K. N. przed popełnieniem przypisanego mu w niniejszej sprawie czynu z art. 209 § 1a kk był uprzednio raz karny za występki z art. 178a § 1 kk oraz pięciokrotnie karany za przestępstwa niealimentacji z art. 209 § 1 i § 1a kk, przy czym czasookres przestępnego zachowania stanowiącego przedmiot osądu w poddanej kontroli sprawie nie pokrywał się z wcześniejszymi czynami.	1.Odpis wyroku 2.Dane o karalności	k. 124 k. 126-127
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwiąże o powodach uznania dowodu
1 – 2		<ul style="list-style-type: none"> - dokumenty urzędowe sporządzone w przepisanej formie - sporządzone przez uprawnione organy w ramach swoich kompetencji - sporządzone zgodnie z procedurami - dokumenty nie kwestionowane przez żadną ze stron

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiąże o powodach nieuwzględnienia dowodu

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
1	rażącej niewspółmierność wymierzonej oskarżonemu K. N. kary 6 miesięcy pozbawienia wolności w znaczeniu surowości, w sytuacji gdy zrozumiał on swój błąd i naganność	<ul style="list-style-type: none"> # zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

	<p>swojego postępowania, zamierza naprawić błędy w warunkach wolnościowych, poprawić swoje zachowanie, nie dopuścić w przyszłości do zaniechania łożenia na utrzymanie swoich dzieci, podjąć zatrudnienie, wywiązywać się z obowiązku alimentacyjnego wobec pokrzywdzonych, jak i łożyć na utrzymanie swojej obecnej rodziny (żony i dwóch synów), chciałby otrzymać jeszcze jedną szansę.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Apelacja wywiedziona przez oskarżonego K. N. jako niezasadna nie zasługiwała na uwzględnienie. Wybiórczo przytoczone w niej argumenty dla poparcia prezentowanego stanowiska, mające uzasadnić zarzut rażącej niewspółmierności kary - były całkowicie chybione i stąd nie mogły się ostać w świetle całokształtu ujawnionych w sprawie okoliczności mających wpływ na wymiar kary.</p> <p>W tym miejscu należy zwrócić uwagę na istotę zakresu kontroli odwoławczej. Mianowicie zgodnie z treścią art. 433 § 1 k.p.k., Sąd odwoławczy rozpoznaje sprawę w granicach zaskarżenia, a jeżeli w środku odwoławczym zostały wskazane zarzuty stawiane rozstrzygnięciu – również w granicach podniesionych zarzutów, uwzględniając treść art. 447 § 1-3 kpk, a w zakresie szerszym w wypadkach wskazanych w art. 435, art. 439 § 1, art. 440 i art. 455 kpk. Pomimo rozszerzenia granic kontroli odwoławczej w zakresie wskazanym w art. 447 § 1-3 kpk, sąd odwoławczy pozostaje związany</p>		

podniesionymi zarzutami (art. 433 § 1 kpk). A contrario z § 2 art. 447 kpk wynika, że zaskarżenie wyroku w części dotyczącej kary powoduje, że wyrok staje się prawomocny w części dotyczącej orzeczenia o winie (por. Dariusz Świecki Komentarz aktualizowany do art.447 Kodeksu postępowania karnego; Z. Doda, A. Gaberle, Kontrola odwoławcza..., t. 2, s. 229; wyrok SN z 19.09.2001 r., III KKN 168/01, OSNKW 2001/11–12, poz. 97, z glosą A. Gaberle, OSP 2002/5, poz. 67, s. 247). O tym zatem, jakie są granice rozpoznania sprawy decyduje sama treść złożonego środka odwoławczego, która określa zakres zaskarżenia, czyli te składniki orzeczenia Sądu I instancji, które są przez skarżącego kwestionowane. Oskarżony K. N. zaskarżył wyrok Sądu Rejonowego w Nowym Mieście Lubawskim w sprawie o sygn. akt II K 416/21 z dnia 13 kwietnia 2022r. w części dotyczącej kary. Autor skargi nie zakwestionował tym samym rozstrzygnięcia co do swojej winy odnośnie przypisanego mu czynu. Jeżeli zatem wyrok nie został zaskarżony na niekorzyść oskarżonego w części dotyczącej winy, to sąd odwoławczy, wobec zakazu reformationis in peius (art. 434 kpk), nie może dokonywać nowych ustaleń faktycznych, w tym przez zmianę opisu czynu, ani w tym celu uchylać wyroku i przekazywać sprawy do ponownego rozpoznania. W tej sytuacji przekroczenie granic apelacji możliwe jest w oparciu o szczególne przepisy wskazane w ustawie, a są to art. 439 § 1 kpk, art. 440 k.p.k, art. 435 kpk i art. 455 kpk. Jedynie zatem przez przyzmat tych ostatnich przepisów sąd odwoławczy był uprawniony do kontroli zapadłego wobec oskarżonego wyroku. W ocenie Sądu Okręgowego w niniejszej

sprawie nie występują żadne z tzw. bezwzględnych przyczyn odwoławczych, enumeratywnie wymienionych w art. 439 § 1 k.p.k. ani też nie ma podstaw do uznania, że przypisanie oskarżonemu winy w takim zakresie jak uczyniono to w zaskarżonym wyroku, jest rozstrzygnięciem rażąco niesprawiedliwym w rozumieniu art. 440 k.p.k., jak również nie wystąpiły okoliczności określone w art. 435 kpk i art. 455 kpk.

Godzi się jedynie zaznaczyć, że Sąd I instancji poddał wnikliwej i rzetelnej analizie zgromadzony w sprawie materiał dowodowy i na tej podstawie wyprowadził całkowicie słuszne wnioski, zarówno co do winy oskarżonego w zakresie przypisanego mu przestępstwa, subsumcji prawnej jego zachowania pod wskazany przepis karny, jak i w konsekwencji rodzaju i wymiaru orzeczonej kary pozbawienia wolności

Reasumując, tej ocenie dowodów, utrzymanej w granicach gwarantowanych zasadą wyrażoną w art. 7 kpk, nie można zarzucić ani dowolności, ani błędów, czy też uchybień.

Ustosunkowując się do sformułowanego w apelacji zarzutu, należy wskazać, że rażąca niewspółmierność kary zachodzi jedynie wówczas gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można było przyjąć, że zachodziła wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez Sąd I instancji, a karą jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej, w następstwie prawidłowego zastosowania w sprawie dyrektyw wymiaru kary

przewidzianych w art. 53 kk. Stwierdzić także należy, iż nie chodzi tu o każdą ewentualną różnicę w ocenach co do rodzaju i wymiaru kary, ale o różnice tak zasadniczej natury, iż karę dotychczas wymierzoną nazwać byłoby można – również w potocznym tego słowa znaczeniu – „rażąco” niewspółmierną, tj. niewspółmierną w stopniu nie dającym się zaakceptować (OSNPG 1974/3-4/51; OSNPK 1995/6/18). W praktycznym ujęciu niewspółmierność kary w stopniu „rażącym”, tj. uprawniającym sąd odwoławczy do ingerencji w orzeczenie karne można zdefiniować negatywnie, to znaczy, że taka niewspółmierność nie zachodzi, gdy Sąd I instancji uwzględnił wszystkie istotne okoliczności, wiążące się z poszczególnymi ustawowymi dyrektywami i wskaźnikami jej wymiaru, inaczej ujmując, gdy granice swobodnego uznania sędziowskiego, stanowiącego ustawową zasadę sądowego wymiaru kary (art. 53 § 1 kk) nie zostały przekroczone w kontekście wymagań, wynikających z ustawowych dyrektyw wymiaru kary (por. wyrok SN z dnia 8.07.1982r. Rw 542/82, OSNKW 1982/12/90).

Słowem niewspółmierność zachodzi wtedy, gdy orzeczona kara za przypisane przestępstwo nie uwzględnia należycie stopnia winy oskarżonego i społecznej szkodliwości czynu oraz nie realizuje w wystarczającej mierze celu kary w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, z jednoczesnym uwzględnieniem celów wychowawczych i zapobiegawczych (vide wyroki SN z dn. 30.11.1990r., WR 363 / 90, OSNKW 1991, Nr

7-9, poz. 39, z dn. 02.02.1995r., II KRN 198 / 94, OSP 1995, Nr 6, poz. 18, wyrok SA w Poznaniu z dn. 06.04.1995r., II AKr 113/95, Prok. i Pr. 1995/11-12/30).

Sytuacja taka, zdaniem Sądu Odwoławczego, w przedmiotowej sprawie jednak nie zachodzi, a tym samym apelacja oskarżonego okazała się nieskuteczna..

Zaskarżając wyrok w części dotyczącej orzeczenia o karze, autor apelacji rażącej niewspółmierności kary dopatruje się w niezastosowaniu kary łagodniejszego rodzaju, tj. kary ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne, któremu to rozstrzygnięciu sprzeciwiać ma się postawa oskarżonego, który nie unika odpowiedzialności za przypisany mu czyn, ale chciałby wykonywać karę w warunkach wolnościowych, zrozumiał swój błąd i naganność swojego zachowania, wyraził skruchę i żal, zamierza nie dopuścić w przyszłości do zaniechania łożenia na utrzymanie swoich dzieci, pragnie naprawić swoje błędy w warunkach wolnościowych, poprawić swoje zachowanie, planuje podjąć zatrudnienie, wywiązywać się z obowiązku alimentacyjnego wobec pokrzywdzonych, jak i łożyć na utrzymanie swojej obecnej rodziny.

Dokonując analizy środka odwoławczego w tym zakresie można stwierdzić, że polemika skarżącego ze stanowiskiem Sądu I instancji nie została oparta na pominięciu przez ten sąd meriti żadnych istotnych okoliczności, mających zasadniczy wpływ na wymiar kary, lecz

na odmiennym potraktowaniu tych samych okoliczności, których właściwa ocena winna prowadzić do wniosku, że wymiar kary oskarżonemu kary zarówno co do rodzaju - pozbawienia wolności, jak i w określonym w wyroku wymiarze – 6 miesięcy, jest obciążone rażąco niewspółmiernością w sensie surowości.

Zdaniem Sądu Okręgowego zawarta w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku ocena stopnia społecznej szkodliwości czynu przypisanego oskarżonemu jest jak najbardziej trafna i zasługuje na aprobatę, gdyż w odpowiedni sposób uwzględnia ona wszystkie elementy, o których mowa w definicji legalnej z art. 115 § 2 kk. W tym zakresie Sąd Rejonowy prawidłowo zaakcentował m.in. rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiar ujemnych następstw przestępnego zachowania dla pokrzywdzonych, sposób i okoliczności popełnienia czynu (na szkodę dwojga małoletnich dzieci, czasookres, kolejny tożsamy czyn na szkodę tych samych pokrzywdzonych), motywację oraz stopień zawinienia (wina umyślna).

Wbrew wywodom autora apelacji, nie budzi jakichkolwiek zastrzeżeń ani rodzaj ani wymiar orzeczonej wobec niego kary za czyn z art. 209 § 1a kk albowiem po pierwsze skarżący nie wykazał wadliwości zawartego w pkt. I zaskarżonego wyroku rozstrzygnięcia w tym przedmiocie, a po wtóre rozpoznając sprawę Sąd I instancji w pisemnych motywach wyroku wskazał jakie okoliczności potraktował w stosunku do oskarżonego obciążająco oraz czy dopatrzył się jakichkolwiek okoliczności łagodzących (przyznanie się do

winy, dokonywanie niewielkich wpłat na utrzymanie dzieci) i czym kierował się wymierzając sprawcy za występki niealimentacji - karę 6 miesięcy pozbawienia wolności. Sąd I instancji uwzględnił także wszystkie istotne okoliczności łagodzące determinujące wymiar kary za ten występki, co znalazło swój wyraz w orzeczeniu kary pozbawienia wolności w wymiarze zbliżonym do dolnej granicy ustawowego zagrożenia przewidzianego za popełnienie tego rodzaju przestępstwa. Sąd za przypisane oskarżonemu przestępstwo z art. 209 § 1a kk mógł bowiem orzec karę pozbawienia wolności w granicach do 2 lat pozbawienia wolności.

Pokrzywdzenie przestępnym zachowanie dwojga małoletnich dzieci, czasookres niealimentacji, zaniechanie dokonywania wpłat na poczet alimentów pomimo, że oskarżony pracował i osiągał dochody, fakt, że przestępstwa stanowiącego przedmiot osądu w niniejszej sprawie oskarżony dopuścił kolejny raz na szkodę tych samych uprawnionych, dokonanie po raz piąty tożsamego przestępstwa z art. 209 § 1a kk (łącznie uprzednio był karany aż sześciokrotnie na kary różnego rodzaju, tj. karę grzywny, ograniczenia wolności, pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania oraz dwukrotnie już na bezwzględne kary pozbawienia wolności za czyny z art. 209 § 1a kk) - należało potraktować (co także sąd I instancji uczynił), dokonując wyboru rodzaju kary i miarkując jej wymiar, jako okoliczności obciążające oskarżonego, które jednocześnie wykluczają orzeczenie wnioskowanej przez apelującego kary łagodniejszego rodzaju w

postaci ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne, ani też dalszego łagodzenia wymiaru kary pozbawienia wolności. Prezentowana przez oskarżonego przed popełnieniem przypisanego mu zaskarżonym wyrokiem czynu postawa przejawiająca się m.in. w rażącym lekceważeniu obowiązujących zasad i wielokrotnym popadaniu w konflikt z prawem, w tym uprzednio popełnienie aż pięciokrotnie czynów tego samego rodzaju z art. 209 § 1 i § 1a kk, wzmacnia zatem trafność stanowiska sądu meriti o braku podstaw do wymierzenia kary nieizolacyjnej, a zarazem słuszności rozstrzygnięcia sądu I instancji co do rodzaju i wymiaru orzeczonej kary pozbawienia wolności. Co znamienne oskarżony kwestionując wyrok w zakresie kary pozbawienia wolności orzeczonej za przypisany mu czyn, w swej apelacji jednocześnie całkowicie pominął tak ważki, a wręcz kluczowy z punktu widzenia dyrektyw wymiaru kary i konstruowania prognozy kryminologicznej – fakt, że był on uprzednio łącznie aż sześciokrotnie karany za przestępstwa, w tym pięciokrotnie za występki z art. 209 § 1a kk na kary różnego rodzaju.

Wbrew intencji skarżącego, brak było podstaw do dalszego łagodzenia orzeczonej wobec niego kary pozbawienia wolności. Po pierwsze, sąd meriti w przekonujący sposób wykazał, iż nie zaistniały przesłanki do wymierzania kary pozbawienia wolności w dolnej granicy ustawowego zagrożenia, a tym bardziej do orzeczenia kary ograniczenia wolności, czy też grzywny. Po wtóre, podobnie tak bardzo eksponowane przez

skarżącego w wywiedzionym środku odwoławczym okoliczności dotyczące przyznania się do winy, wyrażenia skruchy i żalu, zrozumienia naganności swego zachowania, pragnienia naprawienia błędów i wykonywania kary w warunkach wolnościowych oraz sformułowana przez niego deklaracja niedopuszczenia się w przyszłości do zaniechania łożenia na utrzymanie swoich dzieci, a także zamiar podjęcia zatrudnienia, wywiązywania się z obowiązku alimentacyjnego wobec pokrzywdzonych i łożenia na utrzymanie swojej obecnej rodziny (żony o dwóch synów) - nie mogą umniejszyć jego odpowiedzialności w zakresie kary, szczególnie w świetle jego uprzedniej wielokrotnej karalności, głównie za tego samego rodzaju czyny i brak postępów resocjalizacyjnych. Treść pisemnego uzasadnienia wyroku jednoznacznie wskazuje, że aspekty tej kategorii zostały przez sąd orzekający potraktowane jako kluczowe argumenty dla wykazania zasadności wymierzenia mu kary w wymiarze nieznacznie odbiegającym od dolnej granicy ustawowego zagrożenia.

Reasumując, wbrew wyrażonym w skardze apelacyjnej zastrzeżeniam, sąd I instancji poddał wnikliwej analizie wszystkie okoliczności łagodzące i nadał im stosowną wagę. Sąd orzekający podniósł wszystkie istotne aspekty do rangi fundamentalnych okoliczności łagodzących, ale jednocześnie dostrzegł, że nie można ich przeceniać w kierunku oczekiwanym przez apelującego, tj. nie uzasadniają one zastosowania kary wolnościowej albowiem oskarżony pomimo uprzedniej wielokrotnej karalności, w tym będąc już

dwukrotnie skazany na bezwzględne kary pozbawiania wolności za czyny z art. 209 § 1 a kk, nie zweryfikował swojego zachowania i dopuścił się po raz szósty czynu niealimentacji, a łącznie dokonał siódmy raz przestępstwa.

Ponownie wskazać należy, że aby skutecznie podnieść zarzut rażącej niewspółmierności kary nie wystarczy powoływać się na ewentualną różnicę w ocenach co do wymiaru kary ale musiałaby wystąpić różnica tak zasadniczej natury, iż karę dotychczas wymierzoną nazwać byłoby można - również w potocznym tego słowa znaczeniu - „rażąco” niewspółmierną, to jest niewspółmierną w stopniu nie dającym się zaakceptować.

Dostrzeżenie i uwzględnienie przez sąd meriti wszystkich istotnych okoliczności mających istotny wpływ na wymiar kary, uprawnia do zdecydowanego odparcia sformułowanego przez apelującego zarzutu rażącej niewspółmierności orzeczonej wobec niego kary pozbawienia wolności.

Reasumując, podzielić należy wyrażony przez sąd meriti pogląd, że w pełni względy prewencji indywidualnej jak i społecznego oddziaływania spełni kara bezwzględna 6 miesięcy pozbawienia wolności. Taki okres należy uznać za wystarczający a zarazem konieczny dla odstraszenia zarówno oskarżonego, jak i przyszłych ewentualnych sprawców tego rodzaju przestępstw przed podjęciem czynności zabronionych ustawą karną.

Brak jest zarazem podstaw do jakiegokolwiek ingerencji w zaskarżone rozstrzygnięcie.

Ponownie należy podkreślić, że uprzednia wielokrotna karalność oskarżonego (aż sześciokrotnie) oraz całokształt okoliczności towarzyszących podjętemu przez wyżej wymienionego przestępnemu zachowaniu – zdecydowanie wyklucza dalsze łagodzenie zastosowanej wobec niego represji karnej. Jak już wskazano we wcześniejszych akapitach niniejszego uzasadnienia, o znacznym stopniu demoralizacji oskarżonego i nieskutecznym dotychczas procesie jego resocjalizacji świadczy fakt, że dopuścił się już siódmy raz przestępstwa, co jednoznacznie świadczy o rażącym lekceważeniu przez niego porządku prawnego. Oskarżony nie skorzystał więc z danej mu wielokrotnie szansy na zmianę postawy życiowej (uprzednio sądy orzekały także kary wolnościowe, tj. grzywny, ograniczenia wolności, pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania) i nie wyciągnął wniosków, co przeczy tym samym postawieniu wobec niego pozytywnej prognozy. Jak wykazało więc przeprowadzone postępowanie oskarżony kolejny raz nadużył zaufania sądu, przejawiał całkowicie poczucie bezkarności i popełnił kolejne przestępstwo o wysokim stopniu społecznej szkodliwości.

Biorąc pod uwagę wszystkie dyrektywy, które nakazują brać pod uwagę przepis art. 53 kk należy podzielić stanowisko sądu I instancji, że brak było podstaw do zastosowania kary wolnościowej, a adekwatną do społecznej szkodliwości czynu przypisanego

oskarżonemu w niniejszej sprawie oraz realizującą cele zapobiegawcze i wychowawcze, będzie kara pozbawienia wolności w określonym w zaskarżonym wyroku rozmiarze.

Konkludując stwierdzić należy, iż wymierzona oskarżonemu kara jest jak najbardziej sprawiedliwa, uwzględniająca zarazem wszystkie dyrektywy wymiaru kary, o których mowa w art. 53 kk. W ocenie Sądu Okręgowego tylko tak ukształtowana represja karna stwarza realne możliwości osiągnięcia korzystnych efektów poprawczych w zachowaniu oskarżonego. Powinna ona zarazem wywołać w jego świadomości przeświadczenie o nieuchronności kary oraz wyrobić poczucie odpowiedzialności i poszanowania prawa. Poza tym kara w tym wymiarze będzie oddziaływała właściwie na społeczeństwo, osiągając w ten sposób cele prewencji ogólnej, poprzez odstraszenie innych od popełniania tego typu przestępstw.

Wniosek

Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie kary wolnościowej ograniczenia woli.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

Wobec niestwierdzenia przez sąd odwoławczy zarzucanego w apelacji uchybienia - brak było podstaw do uwzględnienia wniosku o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie kary wolnościowej ograniczenia woli.

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
<p>1.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>	
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>	
<p>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>1.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>
<p>Wyrok Sądu Rejonowego w Nowym Mieście Lubawskim z dnia 13 kwietnia 2022r. sygn.. akt II K 416/21</p>	
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>	
<p>W świetle wymowy całokształtu ujawnionych okoliczności i dowodów determinujących wymiar kary, kompleksowo i prawidłowo ocenionych przez sąd I instancji oraz wobec braku podstaw do uwzględnienia podniesionego zarzutu i wniosku zawartego w apelacji oskarżonego o wymierzenie mu kary ograniczenia wolności - Sąd Okręgowy na mocy art. 437 § 1 kpk, utrzymał w mocy zaskarżony wyrok w powyższym zakresie, jako w pełni słuszny i trafny.</p>	
<p>5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>1.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>	

<p>5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
--	--

5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia		
1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwięzle o powodach uchylecia		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięzle o powodach uchylecia		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięzle o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięzle o powodach uchylecia		
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
--------------------------------	-------------------------

II

Sąd okręgowy na mocy art. 634 k.p.k. w zw. z art. 624 § 1 k.p.k. i art. 17 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 23.06.1973r. o opłatach w sprawach karnych zwolnił oskarżonego K. N. w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze albowiem istnieją podstawy do uznania, że ich uiszczenie byłoby dla niego zbyt uciążliwe z uwagi na jego obciążenia alimentacyjne.

7. PODPIS